

LBRIS

We know
books

Copertă: Tudor Popa

Editor: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger-Marinof

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHISEGA-NEGRILĂ, ANA-MARIA

Stellarium - Regatul sufletelor pierdute / Ana-Maria Negrilă. -

București : Crux Publishing, 2016

ISBN 978-973-98394-0-2

821.135.1-31

Ana-Maria Negrilă

STELLARIUM - REGATUL SUFLETELOR PIERDUTE

© Crux Publishing, 2025

Tiparul executat de European Printers

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-98394-0-2

ANA-MARIA NEGRILĂ

STELLARIUM

REGATUL SUFLETELOR PIERDUTE

- Ediția a doua, revizuită -

 CRUX PUBLISHING

1.

*Lucrurile sunt infinite la număr, se nasc și pier.
(Diogenes Laertios, Repertor antic)*

*

Deasupra lui Alignak, satelitul lui Galene, Stația Spațială Liftport se rotea lent în jurul asteroidului de ancorare. Sten se amestecă printre turiștii de pe puntea-observator, așteptând explozia încărcăturii pe care o plantase mai devreme la centrul de asamblare. Era aglomerat, dar mulțimea îl proteja de roboții ce asigurau securitatea zonei. Trebuia însă să-și găsească o poziție mai bună pentru captarea imaginilor în sensomemorie. Înregistrarea era necesară agenților *anh* din flux și Arhivelor guvernamentale, deci era important să rămână pe loc.

Se apropie de marginea punții de observație. Dincolo de aripile de biopolimeri, ce o împodobeau, și de pereții transparenți ai Stației, văzu fața enormă a lui Alignak, iar în mijlocul ei, imaginea perfect rotundă a unui crater cu miezul întunecat și cu marginile scâldate de un soare aprig. Galene, mai spectaculoasă, mai albastră, dar mai îndepărtată, se ascundea dincolo de Stație și de brațele ei, înfipte adânc în roca asteroidului ca spițele unei imense roți cerești.

Stând deasupra lumii, am tras bolta peste adâncul pustiei, am umplut de lumină stelele și am acoperit de splendoare fața planetelor; astfel, rotindu-mă înaintea haosului, am creat cercul vieții.

LIBRIS | We know
books

Cercul Lumii. Galene acoperită de ape.

Sten era fascinat. *Imaginea asta merită orice sacrificiu!* își spuse. *Să fii deasupra lumii, să fii liber!* Din păcate, nu putea rămâne. Trebuia să se întoarcă în Eos Celestis.

Grupurile de turiști se opriră lângă balustradele ce separau terasa observatorului de restaurantul aflat la un etaj mai jos. Murmur de voci, pași, exclamații.

Impulsurile electrice erau peste tot în jurul lui Sten, de la cele transmise de grafenul din structura pereților, la cele din bio-fluxul generat de creierul vegetal al stației. Informație la viteză de mai mulți terahertzi. Date pe care le-ar fi procesat și stocat în sensomemorie dacă ar fi avut timp. Date care i-ar fi fost ascunse dacă ar fi folosit trupul lui adevărat. Informații care, nefiltrate de implantul cu *pseudoclathrin*, i-ar fi ars creierul. Și toate în afara fluxului *anh*, limitat la suprafața lui Galene.

Sten privi la ceasul din structura podelei albe – cifre roșii plutitoare pe suprafața rețelei strălucitoare. Mai avea puțin de așteptat. Încărcătura pusă de el în centrul asteroidului urma să explodeze în curând. Pentru acel moment special, își cumpăraseră un costum la modă în Republică. O combinație de fâșii albastre și mov dintr-un material pe care grafenul din țesătură făcea să apară imagini stranii. Nu fusese o achiziție necesară, dar plăcută...

Misiunea lui fusese să avarieze stația de pe asteroid, unde Uniunea Republicilor Libere și Comternul fabricau în secret o parte dintre componentele unei noi nave. Potrivit informațiilor obținute de agenții lor, nava era probabil asamblată undeva dincolo de luna Alignak. Informațiile erau însă destul de nesigure, astfel că misiunea sa includea și adunarea de date despre această presupusă navă, despre care se credea că urma să fie o replică la scară mai mică a *Ascensiunii* – arcologia cu care cei din Uniune ajunseseră pe Galene.

Pentru a se infiltra mai ușor în rândurile personalul din Republică, fusese nevoit să-și abandoneze trupul. În schimb, corpul de împrumut îi dăduse siguranța anonimatului. Acesta îi aparținuse unui tehnician numit Yaeger, pe

care îl întâlnise într-un bar de la baza Liftportului, iar amintirea scurtei lor întâlniri îl făcu să se simtă ciudat. Măinile i se strânseseră în buzunarele hainei, mușchii feței i se contractară, ochii i se umeziră, iar respirația i se acceleră. Emoția nu era însă a sa, ci a tânărului pe care izbutise să-l controleze până atunci. Sten își îndreptă spatele, trimițând impulsuri către centrul nervoși, o încercare de anihilare a momentului de derută. Trezit brusc, bărbatul se lupta cu el. Mai erau doar câteva secunde.

Nu se auzi niciun sunet, doar o vibrație, o tresărire a materiei, de parcă Stația și-ar fi redus viteza, iar spațiul s-ar fi curbat brusc în jurul asteroidului. Suprafața lui Alignak se înclină pentru o clipă, iar turiștii de pe puntea de observație se treziră aruncați până aproape de balustrade. Plasele de aquamelt, sintetizate din firele păianjenilor deen, proiectate să absoarbă energia impactului, îi împiedicară să cadă câțiva metri, pe podeaua zonei de relaxare. Se auziră țipete, iar Sten se apropie de marginea terasei. Dincolo de inelul luminat al Stației, se vedea suprafața asteroidului de ancorare și intrarea în labirintul complexului, de unde ieșeau nori de praf. Apăru o perturbare subtilă în câmpul gravitațional, simțită și de călătorii aflați în flux. Sistemele redundante pentru siguranță, inclusiv amortizoarele de vibrații și câmpurile de stabilizare, intrară în funcțiune, iar nacelele magnetice își continuară drumul controlat spre Liftport. După primul moment de panică, oamenii se liniștiră. Se auziră râsete nervoase, iar undeva, personalul stației intră în alertă.

– Deplasați-vă în ordine spre locul de andocare, se auzi o voce.

Turiștii formară mici insule plutitoare pe suprafața lucioasă a podelei, iar grupurile începură să alunece treptat spre tunelurile secundare. Stația mai cunoscuse impactul cu obiectele rămase din perioada primilor coloniști, cu gunoaiile spațiale ce nu fuseseră curățate înaintea captării asteroidului în punctul Lagrange. De această dată, însă, nu era vorba de un incident minor. Impactul se propagase prin structura fractalică a stației, concepută

să disperseze forțele de șoc, dar vibrațiile ajunseseră până jos, pe Galene. Sten nu se temea, pentru că sistemele de stabilizare gravitațională erau capabile să facă față și unor perturbări mai mari în Liftport. Totuși, explozia controlată afectase stația internă, iar Sten simți că mecanismul de securitate se pusese deja în mișcare.

Se desprinsese încet de grup și o porni spre unul dintre tunelurile ce conduceau la zona mai liniștită a cabinelor personalului. Pereții strălucitori conțineau rețeaua hexagonală a grafenului, iar lumina venea din structura materialului. Se amestecă printre alți turiști, stăpânindu-și panica trupului de împrumut. Naniții care îi conțineau personalitatea nu erau atât de eficienți. Dacă și-ar fi folosit direct influența *anh* a corpului său adevărat, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Știuse asta de la început și, din acest motiv, acceptase spaima celui alt când naniții își croiseră drum prin țesuturi și se cuplaseră la rețeaua neuronală.

Trupul său adevărat se afla însă în Cripta agenților din Eos Celestis și trebuia, totuși, să fie de acord cu Consiliul *Anh*, care alesese această metodă pentru misiune tocmai datorită versatilității ei. Își aminti prima dată când naniții îi invadaseră corpul ca parte a antrenamentului, iar senzația pe care o simțise atunci nu i se păruse neplăcută, deși alți candidați urlaseră, se zbatuseră și încercaseră să scape din legături. El îi primise ca pe un dar, ca pe asigurarea că era vrednic să intre în rândurile *Anh*.

Să fii, să simți, să trăiești nu înseamnă nimic în închisoarea trupului. Ridică-te, descătușează-te, mergi spre lumină, fugi de întuneric, apoi, fii puternic.

Își continuă drumul, sperând că încărcătura afectase componentele navei. Uniunea Republicilor Libere avea aroganța să încerce construirea acelei corăbii stelare fără să se consulte cu guvernatorul din Eos Celestis, deși lucrurile nu erau atât de simple. Tratatul de la Melhn le permisesese să deschidă minele de pe Alignak și de pe alți asteroizi, dar o navă care să transporte un echipaj dincolo de sistemul planetar era cu totul altceva. Medită la călătoriile spre alte sisteme și i se păru că undeva, în

Univers, Marele Um se cutremura în cercul său de lumină. De fapt, nu era surprinzător; Uniunea Republicilor Libere acționase întotdeauna astfel și merita să i se dea o lecție.

Îi era foarte cald și transpirase sub haina colorată. Se uită într-unul dintre modelele-stele de pe pereții tunelului și văzu fața palidă a tehnicianului privindu-l ciudat, în timp ce un mușchi îi tresălta în obraz. Blestemații de naniți! După realizarea misiunii, începeau deja să se retragă, arzând punțile neuronale. Trebuia să părăsească acel corp înainte de a fi prea târziu. O clipă, întrezări și fețele unor femei cu ochi negri care-l implorau să plece. Nu erau însă amintirile lui. Podeaua-rețea i se curbă sub picioare și, dincolo de senzația de amețeală, știu că hăul de dedesubt nu era nici el real. Se luptă să-și recapete controlul.

Privi în jur și o coti pe un alt tunel, mai liniștit. Aflat sub formă digitală, forțele *anh* îi erau mult reduse, așa că trebuia să aibă grijă. Undeva, în apropiere, se afla intrarea într-o grădină urbană, care la ora aceea era probabil destul de pustie. Observă cum oamenii se grăbeau în aceeași direcție. Stația începuse deja evacuarea turiștilor spre nacele. Câțiva roboți de pază trecură destul de aproape de grupul în mijlocul căruia se ascunsese. Îl căutau, dar nu reușiră să-l descopere. Se simțea vulnerabil în apropierea lor, pentru că nu avea cum să-i manipuleze. Unul dintre efectele Tratatului de Neproliferare fusese interzicerea folosirii roboților în alte scopuri decât cele de protecție a Stației și de prospecțiuni miniere în sistemul planetar. Nu putea decât să se bucure că nu avusese până atunci parte de ei și în altă parte a lui Galene.

Se uită rapid în jur. Numai cupluri, copii, nicio persoană singură. Nimeni potrivit.

Era forțat să acționeze la întâmplare, pentru că alt grup compact de roboți se îndrepta spre el. Alunecă pe podeaua-rețea, încălțările folosind energia colectată de grafen pentru a-l propulsa. Se trase înspre intrarea în grădina-junglă în căutare de adăpost. Acolo, florile își întindeau corolele enorme deasupra aleilor, iar arbuștii își

LIBRIS | We know
books

etalau frunzele aproape transparente, eleganța foliajului multicolor sau rădăcinile diafane. Recunoscuse experimentele genetice ale Comternului. Undeva, exista un creier vegetal, care se ocupa de confortul vizitatorilor și care le cerceta preferințele pentru a crea o experiență memorabilă. Pentru Sten, senzorii vegetali erau mai degrabă periculoși.

Câteva vițe se întoarseră spre el de parcă l-ar fi adulmecat, așa că grăbi pasul.

Așteaptă.

Cine ești? Nu te cunosc.

O voce vagă, prinsă undeva în undele de energie.

Nu o persoană...

Filamentele se mișcau în curentul de aer.

Sten tresări și aproape se ciocni de un bărbat între două vârste care se grăbea spre ieșire. Turist, desigur, după hainele strânse pe trup, pline de reclame. Agenții de turism din Republică, prospecțiuni miniere, figura puternică a președintelui Medina. O învălmășeală hipnotică. Nu mai era timp, așa că întinse mâna și-i apăsă un punct de la gât. Simultan, își retrase naniții din corpul-gazdă, lăsând în urmă prioni modificați și nanoparticule infecțioase, ce șterseră orice urmă a trecerii lui. Naniții se înfipseră în carnea bărbatului și se deplasară cu rezeziune spre creier, spre rețeaua neuronală, pe care puseră stăpânire. Fostul trup al lui Yeager rămase nemișcat, iar Sten se văzu trecând dincolo de ochii celui alt, dincolo de teamă, aflat doar în fața mării surprize pe care al doilea bărbat o simțise când se lovise de el mai devreme.

– Mă scuzați, auzi o șoaptă care era a lui, de fapt, a celui alt, chiar înainte de transfer.

Noul trup se clătină ușor, dar Sten recăpătă controlul și-și continuă drumul de parcă incidentul de mai devreme nu ar fi însemnat nimic. Transferul reușise. Se îndreptă liniștit spre Liftport fără să privească la roboții ce se grăbeau în sens opus. Naniții extrăgeau deja informații din creierul necunoscutului pentru a-l ajuta să-și formeze noua personalitate.

2.

Toate lucrurile se nasc din contrarii și toate sunt în curgere ca apa unui râu. (Heraclit, Repertor antic)

*

HDD Martin este singurul document care înregistrează ieșirea celor trei nave din furtuna stelară, conținând și imagini de la marea adunare a coloniștilor. Atunci s-a luat hotărârea de a alege acel sistem planetar și acea planetă, atât de asemănătoare Pământului, pentru a rămâne și a pune bazele primelor așezări. Tot atunci, cei trei comandanți, Jonson de pe *Ascensiune*, Andreas Pilate de pe *Bonaventura* și Lee Yong de pe *Celeste*, au discutat deschis posibilitatea stabilirii în acel colț de univers.

Etain era o stea pitică galbenă, iar sistemul ei de patru planete oferea mai multe opțiuni decât cel propus în documentele inițiale ale misiunii. Oricum, trebuiau să se oprească pentru reparații în urma problemelor înregistrate înainte de intrarea în furtună și de-abia apoi să-și continue călătoria, folosind din nou tancurile criogenice și bazându-se pe ecosistemul ce începea să cedeze. În plus, nu reușiseră să contacteze celelalte nave plecate de pe Pământ și astfel se treziseră izolați, lipsiți de suportul lor.

Discuțiile s-au purtat pe parcursul a mai multe zile, reprezentanții susținând o variantă sau alta, ca în final, discursul comandantului Jonson să încline balanța în favoarea planetei telurice, pe care o descoperiseră din întâmplare. Era un risc, toți știau asta, dar nu neapărat mai mare decât să plece la drum ca să găsească restul navelor.

„Nu aparținem aceluiași țări, dar am împărțit aceeași planetă. De ce să ne punem resursele și echipajele în pericol, plecând într-o căutare fără sorți de izbândă, când prezența unei planete locuibile ne garantează siguranța viitoare?” (Rob Jonson, Dosarele *Ascensiunii*)

Mai multe biblioteci din lume păstrează stenogramele discuțiilor de atunci, dar și ale celor ulterioare, când s-a

hotărât împărțirea planetei în două zone. Astfel, o mare parte a lui Galene a fost ocupată de echipajele de pe *Ascensiune* și *Bonaventura*, care au pus bazele Uniunii Republicilor Libere, pe când oamenii de pe *Celeste* și-au urmat comandantul în nord, unde clima rece le era mai prielnică. Un grup de pe *Celeste* a ales însă insulele Oceanului de Sud, refuzând să mai accepte viziunea lui Yong. Mai târziu, teritoriile s-au subdivizat odată cu apariția Comternului, când Eos Celestis, fondat de Yong ca regat, a pierdut o parte din zona de sud în urma primului Război și a Tratatului de la Melhn.

Mai multe informații despre personalul navelor și despre primii coloniști se găsesc în HDD-urile parțial deteriorate din biblioteca principală a Comternului, cunoscute sub numele de *Dosarele Ascensiunii*. (Anonim, *Despre Începuturi*)

*

Mergeau prin întuneric, pășind cu grijă, neauziți. Rămaseră doar doi, iar acum era esențial să-și îndeplinească misiunea. Era întuneric. Nu eliberaseră nanolicuricii de teamă să nu fie văzuți prea devreme, iar drumul îl urmau mai mult pe pipăite. Era frig, iar respirațiile le ieșeau chinuit de sub glugile albe. Știau că, undeva, se afla un lac înghețat pe care trebuiau să-l traverseze, iar dincolo de el era granița și relativa siguranță. Doar că nu aveau să ajungă acolo, nu dacă acționau conform planului. Cu câteva ore înainte, pătrunseseră în templul Rehnust și încercaseră să fure cartea lui Um, dar nu reușiseră. De fapt, nici nu era important să izbutească, ci doar să dea veridicitate misiunii.

Karl Senn rămase puțin în urmă ca să-și tragă sufletul. Însoțitorul său înaintă câțiva pași, apoi se opri.

Nu mai pot merge! îi transmise Karl.

Îl văzu cum dă din cap, dar nu-i răspunse. Celălalt plecă mai departe. Karl se mișcă, sigur că avea să fie lăsat în urmă dacă nu se ținea după el. Acesta era scenariul, iar el juca rolul care i se dăduse. Trebuia să nu dea de bănuț dacă cineva îi monitoriza. Totuși, sentimentul că putea

fi omorât oricând îl făcu să pornească mai departe. Era extrem de frig. Cu toate hainele groase, fața și mâinile îi erau amorțite. Se mișca încercând să nu facă zgomot, dar picioarele i se târau prin zăpadă, iar corpul i se apleca, gata să cadă.

Undeva, nu foarte departe, se auzi un chițait ca al unor vietăți scoțând capul din vizuină. Se opriră să asculte, gluga albă a agentului însoțitor răsărind în față ca o lună palidă.

Sunt aici! percepă strigătul.

Începură să fugă, însoțiți de zgomotul crengilor și gheții zdrobite. Karl îi simți – șase umbre amenințătoare în spatele lor. Aerul înghețat îi fripse pieptul. Se împiedică, dar se redresă când îl văzu pe însoțitor deplasându-se cu repeziune, depășind sprinten liziera pădurii. Ajunseră aproape de lac. Cu un efort, ieșiră dintre copacii galenici, deranjați de energia pe care aceștia o acumulasă, și traversară o zonă neîmpădurită. Erau expuși, dar asta nu conta acum. Agentul însoțitor își activă lamele și fluxul propulsor. Se avântă pe gheața întunecată, plutind spre mijlocul lacului, iar Karl îl urmă greoi. Depăși malul și începu să patineze, ajutat de micile propulsoare. Era mult în urmă, așa cum trebuia. Umbrele se apropiau cu repeziune, de parcă pădurea nu le-ar fi încetinit. Erau deodată pe malul lacului, mult prea aproape. Puteau să-l lovească oricând doreau, dar nu se grăbeau.

Ceva se apropia de el. Un gând. O avertizare. Se opri, însă agentul însoțitor își continuă drumul, zburând parcă deasupra gheții.

Atunci, un geamăt veni de sub apă, iar suprafața albă i se frânse sub picioare. Se scufundă în mijlocul întunericului cu trupul înghețând și arzând în același timp. Se zbatu, dar mișcărilor îi erau lente; hainele îl trăgeau în jos.

– Ajută-mă! strigă, deși știa că era singur.

Deja nu-l mai simțea pe celălalt agent. Dispăruse exact când trebuia. Misiunea acestuia se încheiase, pe când a lui de-abia începea.

– E unul aici! Celălalt s-a dus! auzi înainte de a se scufunda pentru a doua oară.

Își pierdu cunoștința în mijlocul gerului, dar cineva trase de el ca să-l scoată din apă. Era paralizat undeva